

12. Chúa Giêsu cho năm ngàn người ăn

Giăng 6:1-15

Tin Mừng Theo Giăng

Như chúng ta đã đi cùng Giăng qua nhiều dặm trong vùng Jerusalem và Ga-li-lê, có một điều chúng ta đã thấy chứng minh nhiều lần là Chúa Giêsu không chỉ 100% là con người mà còn là 100% Thiên Chúa. Tin mừng đầu tiên tập trung nhiều hơn vào các công việc và giáo huấn từ Chúa Giêsu; trong khi đó, Giăng tập trung nhiều hơn vào *Chúa Giêsu là ai*. Trong chương 5, chúng ta đã thấy Chúa Giêsu chữa lành người bị bệnh tại Hồ nước của Bethesda. Những lời giảng dạy theo đó đã soi sáng cho chúng ta rằng Chúa Giêsu thực sự là Thiên Chúa trong xác thịt.

Trong chương 6, chúng ta thấy điều tương tự, tức là, một phép lạ và sau đó giảng dạy về Chúa Giêsu liên quan đến phép lạ ở cấp độ tâm linh. Chúa Giêsu cho năm ngàn người ăn có ý nghĩa quan trọng bởi vì cả bốn Tin Mừng đều ghi lại phép lạ này. Chúng ta phải tự hỏi tại sao cả bốn Tin Mừng đều chia sẻ phép lạ này. Lý do đầu tiên là phép lạ này cung cấp cho những người đang dao động trong đức tin với nhiều bằng chứng, cụ thể là số người không chỉ chứng kiến nó mà là một phần của nó bằng cách ăn những gì chỉ xuất phát từ bữa trưa đóng gói của một người. Thứ hai, đây không chỉ là sự chữa lành, mà là một phép lạ trong đó Chúa đã tạo ra những món ăn ngon chưa từng có trước đây. Thứ ba, phép lạ nói về Chúa Giêsu là ai, viz. cùng một Đấng đã ban cho họ bánh từ trời, lương thực, nhưng hơn thế nữa, Ngài là bánh trên trời đã giáng xuống và thỏa mãn linh hồn của con người.

Nơi và khi của phép lạ

1 Rồi đó, Đức Chúa Giêsu qua bờ bên kia biển Ga-li-lê, là biển Ti-bê-ri-át. **2** Một đoàn dân đông theo Ngài, vì từng thấy các phép lạ Ngài làm cho những kẻ bệnh. **3** Nhưng Đức Chúa Giêsu lên trên núi, ngồi đó với môn đồ. **4** Và, lễ Vượt Qua, là lễ của dân Giu-đa gần tới (Giăng 6:1-4).

Một thời gian đã trôi qua kể từ khi người đàn ông được chữa lành ở Hồ nước ở Bethesda (câu 1). Bây giờ Giăng đặt trước độc giả của mình bức tranh tiếp theo về Chúa Kitô, tức là phép lạ của việc cho năm ngàn người ăn. Đám đông khổng lồ chưa phải là tín đồ, nhưng họ rất khao khát được nhìn thấy thứ gì đó sẽ mang lại cho họ một chút hy vọng và làm giảm bớt bệnh tật của họ (câu 2). Giăng viết rằng bữa tiệc Lễ Vượt qua của người Do Thái đã gần kề (câu 4), điều này có thể giải thích tại sao nhiều người đi trên đường và tại sao đàn ông không ở nhà làm việc thường xuyên. Có lẽ, họ đã sẵn sàng cho chuyến đi tới Jerusalem cho Lễ Vượt qua, một trong ba ngày lễ mà tất cả đàn ông Do Thái bắt buộc phải tham dự (Xuất 34: 18-23).

Thời điểm của phép lạ này là sau khi Chúa Giêsu đã giảng dạy và chữa lành cho nhiều người ở khu vực Capernaum trên bờ biển phía tây bắc của Biển hồ Ga-li-lê. Sau đó, Chúa Kitô đã nghe tin tức về cái chết của Giăng Báp-tít dưới bàn tay của Hê-rốt An-ti-ba. Ngài rất buồn trước cái chết của Giăng, có lẽ, bởi vì họ có liên quan với nhau thông qua người mẹ (Lu-ca 1:36). Ngài quyết định rằng Ngài và các môn đồ của Ngài cần một nơi yên tĩnh và một chút nghỉ ngơi (Mác 6:31), vì vậy Ngài dự định băng qua thuyền từ Capernaum ở phía tây bắc của Biển hồ Ga-li-lê đến một nơi yên tĩnh bên ngoài Bethsaida ở phía đông bắc, hoặc Fisher Town như nghĩa của cái tên của nó. Bethsaida cũng là quê hương của Phi-líp, Phi-e-rơ và Anh-rê (Giăng 1:44). Sau khi đi vào một

trong những chiếc thuyền, họ giương buồm vượt qua năm, sáu dặm. Mọi người bắt đầu đi bộ quanh bờ biển phía bắc của Biển hồ Ga-li-lê để gặp Ngài khi Ngài lên bờ. Nhiều người trước đây đã tìm đến Giảng Báp-tít giờ đang tìm kiếm Người chữa lành về người mà Giảng đã nói với họ.

Khi chiếc thuyền đậu trên bờ, một đám đông đang tụ tập và lớn dần mọi lúc khi những người khác bắt đầu đến. Mọi người đã đến, Giảng nói, vì họ muốn thấy nhiều hơn những dấu hiệu kỳ diệu mà Ngài đã thực hiện (câu 2). Giảng không nói cho chúng ta biết lý do cho sự thay đổi trong kế hoạch nghỉ ngơi. Trong sự ghi lại của mình về phép lạ tương tự, chính Mác là người viết: **“Bấy giờ Đức Chúa Giêsu ở thuyền bước ra, thấy đoàn dân đông lắm, thì Ngài động lòng thương xót đến, vì như chiên không có người chăn; Ngài bèn khởi sự dạy dỗ họ nhiều điều”** (Mác 6:34). Mác chỉ ra một cách rõ ràng đến trái tim thương xót của Chúa dành cho dân của Ngài.

Lòng thương xót là gì? Lòng thương xót có nghĩa là đau khổ bên cạnh người khác. Đó là điều khiến một người cảm thấy đau đớn khi người khác đau đớn. Đó là một sự cảm thông và đau khổ chân thành khi người khác gặp phải bất hạnh, mang theo nó một khát vọng mạnh mẽ để giảm bớt sự đau khổ cho họ. Đôi khi, thật khó cho chúng ta khi con người thể hiện lòng trắc ẩn với người khác khi chúng ta cảm thấy rằng họ xứng đáng với nỗi đau của họ, tức là, họ đang gặt hái những gì họ đã gieo. Chúa Kitô rất khác đối với chúng ta. Ngài cảm thấy nỗi đau của dân Ngài. Khi Chúa Kitô đối đầu với Sau-lơ khi bắt bớ các Kitô hữu trên Đường Damascus, Ngài hỏi anh ta: **“Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, sao ngươi bắt bớ ta??”** (Công vụ 9: 4). Trong bóng tối của linh hồn mình, Sau-lơ đã bắt bớ các Kitô hữu, nhưng Chúa lại hết lòng với dân Ngài đến nỗi Ngài cảm thấy nỗi đau của họ dưới bàn tay của Sau-lơ. Trong tâm trí Chúa Phục sinh, Sau-lơ đang bắt bớ Ngài.

Chúa Kitô đã bị lay động không chỉ bởi sự đói khát thể xác của hàng ngàn người trước mặt Ngài mà còn bởi sự khao khát thiêng liêng của họ đối với Lời Chúa. Vì vậy, Ngài bắt đầu dạy họ nhiều điều, chữa lành bệnh tật và làm giảm nỗi đau của họ (Ma-thi-ơ 14:14). Sự cần về thời gian của Ngài với các môn đồ của Ngài đã phụ thuộc vào sự đau khổ của dân tộc Ngài. Mác 6:35 nói với chúng ta rằng đó là buổi tối trước khi những suy nghĩ về việc thiếu thức ăn nảy sinh. Có lẽ, các môn đệ đã mang điều này ra nói vì họ vẫn muốn có thời gian ở một mình với Chúa. Sự cần thiết là cho người dân đi trước khi tất cả các chợ thực phẩm của thị trấn gần đó đóng cửa vào buổi tối.

Thời gian thử nghiệm

5 Đức Chúa Giêsu ngược mắt lên, thấy một đoàn dân đông đến cùng mình, bèn phán với Phi-líp rằng: Chúng ta sẽ mua bánh ở đâu, để cho dân này có mà ăn? **6** Ngài phán điều đó đặng thử Phi-líp, chớ Ngài đã biết điều Ngài sẽ làm rồi. **7** Phi-líp thưa rằng: Hai trăm đơ-ni-ê bánh không đủ phát cho mỗi người một ít. **8** Một môn đồ, là Anh-rê, em của Si-môn Phi-e-rơ, thưa rằng: **9** Đây có một đứa con trai, có năm cái bánh mạch nha và hai con cá; nhưng đông người dường này, thì ngần ấy có thấm vào đâu? (Giăng 6:5-9).

Câu hỏi 1) Nếu Chúa Giê-su đã biết những gì Ngài sẽ làm, tại sao Ngài lại đưa ra các bài thử? (câu 6). Anh em nghĩ gì về việc Ngài đang hy vọng đạt được những lời của Ngài với Phi-líp? Thiên Chúa có thể làm điều tương tự trong cuộc sống của anh em?

Giăng nói với chúng ta rằng Phi-líp, người ở thị trấn gần sườn đồi cỏ này, là nơi đầu tiên với bài kiểm tra từ Chúa. Ma-thi-ơ ghi lại có bao nhiêu người trong đám đông: **Số người ăn ước chừng**

năm ngàn, không kể đàn bà con nít (Ma-thi-ơ 14:21). Năm ổ bánh mì và hai con cá không nhiều khi người ta cho rằng, nhiều khả năng, ít nhất 12.000 người đã ngồi xuống ăn. Hơn nữa, Giảng 6: 9 nói với chúng ta rằng chúng ta đang nói về năm ổ bánh mì nhỏ, trong *Mishnah*, một bài bình luận của người Do Thái, là bánh mì mà những người nghèo nhất đã ăn.

Nhiều tình huống chúng ta trải nghiệm trong cuộc sống là một bài kiểm tra từ Chúa để chúng ta đánh giá niềm tin của chúng ta vào Chúa. Nhiều người trong chúng ta bị thử thách với những điều kiện khó khăn mỗi ngày và chúng ta buộc phải trả lời câu hỏi, “Tôi sẽ lấy nó từ đâu?” Ngài thật vui khi chúng ta trả lời với một trái tim rằng, “con đang ở cuối của nguồn sống, thưa cha. Ngài có thể làm ơn giúp tôi được không?”

Đó là sự thuyết phục của tôi rằng Chúa thường dẫn chúng ta vào những tình huống, những thử thách hoàn toàn vượt quá nguồn lực của chúng ta để Ngài có thể kéo dài đức tin của chúng ta vượt quá khả năng của chúng ta. Thiên Chúa đang làm việc trong cuộc sống của chúng ta để chuẩn bị cho chúng ta về cõi vĩnh hằng. Cuộc sống là thế nhưng trường học theo đó Giáo hội của Thiên Chúa được đào tạo cho vai trò là Cô dâu của Chúa Kitô trong cõi vĩnh hằng. Chúng ta thường không thể nhìn thấy bàn tay của Potter thần thánh trong công việc định hình chúng ta về những gì Ngài dành cho chúng ta ở phía bên kia của cuộc sống này. Alexander Maclaren từng nói:

Chúng ta thường có nhiệm vụ (được Chúa ban cho) để thực hiện những nhiệm vụ mà chúng ta thấy không thỏa đáng, với niềm tin rằng Ngài người ban cho họ đã đưa chúng ta đến với Ngài và tìm kiếm sự đầy đủ. Sự chuẩn bị tốt nhất của những người hầu của Ngài cho công việc của họ trên thế giới là khám phá rằng sự trau dồi còn rất ít.

Thiên Chúa cho phép thời gian thử nghiệm đến với dân của Ngài. Chúa cho phép những lúc khó khăn và cần phải đến với chúng ta để tiết lộ đức tin của chúng ta nằm ở đâu. Anh em có xu hướng dựa vào bất kỳ nguồn lực tự nhiên nào mà anh em có thể nghĩ ra? Anh em có mong chờ cha mẹ hoặc bạn bè không? Có phải để thêm tiền vào thẻ tín dụng? Anh em dựa vào ai khi gặp khó khăn? Có thể là, giống như Phi-líp, Thiên Chúa đã cho phép thử thách đức tin của anh em để vượt qua hoàn cảnh của mình? Anh em sẽ đi hướng nào trong những giờ đen tối nhất của mình?

Trong nhiều năm tôi làm mục sư, tôi đã thấy rằng con người giống như dây thun: chúng phải được kéo dài để có hiệu quả. Thử thách và khó khăn mà anh em phải chịu đựng càng lớn, với mức độ đó là mức độ đặc trưng và sự ban cho mà Chúa muốn thiết lập trong cuộc sống của anh em. Khi anh em nhìn vào sự bất khả thi của một điều gì đó mà anh em đang gặp phải, điều đó có khiến anh em phải nhìn gần hơn với Chúa với mong muốn cao hơn và cầu nguyện cho sự giúp đỡ của Ngài không, và anh em có nói với Sứ đồ Phao-lô không, **“Đức Chúa Trời tôi sẽ làm cho đầy đủ mọi sự cần dùng của anh em ...” (Phi-líp 4:19)?**

Hai môn đệ đã làm bài kiểm tra ngày hôm đó. Đầu tiên, Chúa Giêsu hướng lời của Ngài đến Phi-líp, người đã là môn đệ của Ngài từ khi bắt đầu chức vụ của Ngài. Phi-líp đã thất bại trong bài kiểm tra theo ba cách. Đầu tiên, Phi-líp đã thấy hầu hết các phép lạ của Chúa Giê-su, nhưng phản ứng của ông ta là xem đó là vấn đề chứ không phải giải pháp. Đôi khi, chúng ta có thể quá bận rộn với hoàn cảnh khó khăn của mình, tức là, nhìn vào những thứ được nhìn thấy hơn là những thứ không nhìn thấy được (2 Cô-rinh-tô 4:18). Chúng ta cần nhắc nhở bản thân rằng Chúa lớn hơn

nhiều so với những khó khăn của chúng ta và chúng ta nên xem mỗi vấn đề là cơ hội để chúng ta trông chờ Chúa ban cho sự cung cấp của Ngài.

Thứ hai, ông ấy quan tâm nhiều hơn đến tỷ lệ cược với họ hơn là đối với họ. Ông nói rằng hai trăm đơ-ni-ê bánh không đủ phát cho mỗi người một ít (câu 7).

Thứ ba, lưu ý rằng Phi-líp có xu hướng suy nghĩ theo mức tối thiểu nhất như thể Chúa Giêsu sẽ chỉ cung cấp một câu nói cho mỗi người! Sẽ tôn vinh Chúa để nuôi người nghèo đói đến mức cạn kiệt? Chúng ta có thể không tin Chúa cho một phước lành quan trọng hơn mức tối thiểu không? Người đã tạo ra tất cả mọi thứ (Cô-lô-se 1:16), Chúa bằng xương bằng thịt, đang đứng trước ông ta, và niềm tin duy nhất mà Phi-líp có thể tập hợp được là nghĩ ra một câu nói. Thiên Chúa nghĩ về việc lấp đầy dạ dày của chúng ta. Anh em sẽ nghĩ rằng những người đàn ông đã nhìn thấy Chúa Giêsu thực hiện phép lạ chữa lành ngày này qua ngày khác có thể đáp lại bằng những từ ngữ, như "Lạy Chúa, con thừa nhận sự mong muốn này, con không biết làm thế nào, nhưng con biết rằng Ngài có thể và sẽ đáp ứng sự mong muốn của con".

Làm thế nào như mỗi chúng ta. Cảm ơn Chúa vì ân sủng của Ngài. Mỗi người trong chúng ta cần sự giúp đỡ của Chúa trong mỗi giai đoạn của cuộc đời. Khi chúng ta vượt qua một bài kiểm tra thử thách, chúng ta cảm thấy mình đã trưởng thành về mặt tâm linh và đạt đến một mức độ đức tin có thể giúp chúng ta vượt qua thử thách đó vào lần tới. Chúng ta không bao giờ được dựa vào cánh tay xác thịt bởi vì điều đó chỉ mang đến một thử thách khác từ Cha, Người đang huấn luyện tất cả con cái của Ngài vượt qua. Không, chúng ta phải hướng về bàn tay nâng đỡ ân sủng của Chúa và từ bỏ mọi hy vọng duy trì bản thân bằng năng lực và khả năng của chúng ta.

Câu hỏi 2) Trong một thử nghiệm, anh em có mặc định với một thế giới quan bi quan hay với thái độ lạc quan? Làm thế nào một khuynh hướng trái ngược có thể được thay đổi?

Tiếp theo cho bài thử là Anh-rê. Có thể là Anh-rê tự nguyện đứng ra làm bài thử, vì chúng ta không đọc thấy rằng Chúa Giêsu đã hỏi anh ta. Làm thế nào mà Anh-rê bắt gặp đứa con trai với gói bữa trưa của mình? Có vẻ như anh ta đi ra ngoài tìm kiếm, tự hỏi những loại đồ ăn ngoài đó bằng cách hỏi mọi người. Anh ta phải đi giữa đám đông để kiểm tra tình hình đồ ăn. Chúng ta không biết làm thế nào mà anh ta tìm thấy cậu con trai, nhưng anh ta đã đưa con trai ấy đến với Chúa Giêsu với những gì anh ta có trong gói bữa ăn trưa trước khi đi và làm hồng tất cả bằng lời nói của anh ta, **"Đây có một đứa con trai, có năm cái bánh mạch nha và hai con cá; nhưng đông người đường này, thì ngần ấy có thấm vào đâu?" (Câu 9)**. Anh-rê đang thực hiện tính toán đức tin của mình mà không xem xét Ai đã ở bên anh! Cùng với Phi-líp, Anh-rê cũng không thể thấy được nguồn lực của mình đối với quyền lực và sự tiếp tế của Chúa Kitô. Cả hai đều bỏ lỡ một cơ hội để nói những lời đức tin sẽ làm hài lòng Chúa. Chúa khao khát được thấy niềm tin vào Chúa được thể hiện bằng lời nói và việc làm.

Hãy nhớ rằng Chúa đã vui mừng như thế nào trước những lời của thầy đội La Mã muốn chữa lành cho tôi tớ của mình? Khi Chúa Giêsu nói rằng Ngài sẽ đến và chữa lành cho đầy tớ của anh ta, người thầy đội thưa rằng: **"Lạy Chúa, tôi chẳng đáng rước Chúa vào nhà; xin Chúa chỉ phán một lời, thì đầy tớ tôi sẽ được lành."** 10 Đức Chúa Giêsu nghe lời đó rồi, **lấy làm lạ**, mà phán cùng những kẻ đi theo rằng: **Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ta chưa hề thấy ai trong dân Y-sơ-ra-ên có đức tin lớn dường ấy"** (Matthew 8: 8-10). Những lời của thầy đội bày tỏ niềm tin trong trái tim anh ta. Tin tưởng vào Thiên Chúa, được thể hiện qua lời nói và hành động, đó là điều tôn vinh và đẹp

lòng Chúa (Hê-bơ-rơ 11: 6). Tôi chắc chắn rằng Chúa đang tìm kiếm những phản ứng tốt hơn từ những mong muốn của người nghèo và đói.

Phép màu của việc cho năm ngàn người ăn

Khi Anh-rê mang đến cho đứa con trai ấy bữa trưa được đóng gói, nó bao gồm năm ổ lúa mạch, nhỏ hơn kích cỡ trung bình của bánh mì pita, tức là, đủ bánh mì cho bữa trưa của một cậu con trai. Hai con cá nhiều khả năng là hai con cá khô hoặc cá được muối với kích cỡ cá mòi, vì vậy từ Hy Lạp có nghĩa là cá, *opsarion*, cho hay. Cá muối sẽ thêm một chút hương vị để giúp bánh mì lúa mạch đi xuống. Khi các môn đệ nhìn vào bữa trưa của cậu con trai này, Chúa bèn phán rằng: **Hãy truyền cho chúng ngồi xuống (câu 10)**. Ngồi xuống rồi nói, “Hãy ngồi xuống ăn "khi không có gì để ăn ngoài bữa trưa của cậu con trai này. Mác, trong lời kể của mình về phép lạ tương tự này, nói thêm rằng Chúa Giêsu đã hướng dẫn mọi người ngồi xuống theo nhóm năm mươi và hàng trăm:

39 Chúa Giêsu bèn truyền cho môn đồ biểu chúng ngồi xuống hết thảy từng chòm trên cỏ xanh. 40 Chúng ngồi xuống từng hàng, hàng thì một trăm, hàng thì năm chục. 41 Đức Chúa Giêsu lấy năm cái bánh và hai con cá, ngước mắt lên trời, tạ ơn, rồi bẻ bánh ra mà trao cho môn đồ, đặt phát cho đoàn dân; lại cũng chia hai con cá cho họ nữa (Mác 6:39-41).

Tôi nhận thấy tư thế cầu nguyện của Chúa Giêsu không phải là cúi đầu, nhắm mắt lại và nói lời cầu nguyện. Ngài ngước mắt lên trời (câu 41) và nói chuyện với Ngài Người ở trên mây. Thật đáng kinh ngạc khi chúng ta có thể trở thành tôn giáo như thế nào? Bất cứ khi nào có ai nói, “Chúng ta cùng cầu nguyện,” Thói quen của chúng ta ngay lập tức cúi đầu và nhắm mắt lại. Truyền thống đó đến từ đâu? Năm lần trong Kinh thánh, Chúa Giêsu cầu nguyện bằng cách ngước nhìn Cha trên trời. Tại sao chúng ta không lấy điều này làm mô hình cầu nguyện?

Sau khi Ngài bẻ bánh, Ngài nói lời chúc phúc, có lẽ là phước lành truyền thống từ người *Mishnah*: “Chúa ban phước cho anh em, Chúa ơi, Thiên Chúa của chúng ta, là người khiến bánh mì phát ra từ trái đất (Berakcot 6: 1). Sau đó, Ngài bẻ bánh và cá thành từng miếng và “cho đi”. Thì không hoàn thành của động từ Hy Lạp nói rằng Ngài đã “tiếp tục cho đi”. Đây có phải là điều tuyệt vời để xem không?

Câu 3) Anh em nghĩ tại sao Chúa Giêsu hướng dẫn họ ngồi theo nhóm năm mươi và hàng trăm?

Trước hết, mọi người được bảo ngồi xuống. Những điều của Thiên Chúa được ban cho chúng ta khi chúng ta ngừng cố gắng và linh hồn của chúng ta đang nghỉ ngơi nơi Thiên Chúa. Chúng ta đang ngồi, không đứng, ở những nơi trên trời trong Chúa Giêsu Christ “**và Ngài làm cho chúng ta đồng sống lại và đồng ngồi trong các nơi trên trời trong Đức Chúa Giêsu Christ**” (Ê-phê-sô 2: 6). Anh em đã từ bỏ việc phấn đấu để làm hài lòng Chúa bằng công việc của mình? Anh em đã thay chỗ nghỉ ngơi của mình trên công việc của Chúa Kitô? Lý do thứ hai, có lẽ, là lý do tại sao Ngài cho ngồi theo nhóm, là những điều của Thiên Chúa dễ dàng nhận được hơn khi chúng ta cảm thấy thoải mái và vui hơn ở trong cộng đồng. Chúng ta cùng đọc sự làm chứng của Giăng:

10 Đức Chúa Giêsu bèn phán rằng: Hãy truyền cho chúng ngồi xuống. Và, trong nơi đó có nhiều cỏ. Vậy, chúng ngồi xuống, số người ước được năm ngàn. 11 Đức Chúa Giêsu lấy bánh, tạ ơn rồi, bèn phân phát cho những kẻ đã ngồi; Ngài cũng lấy cá phát cho chúng nữa,

ai muốn bao nhiêu mặc ý. ¹² Khi chúng đã ăn được no nê, Ngài phán với môn đồ rằng: Hãy lượm những miếng còn thừa, hầu cho không mất chút nào. ¹³ Vậy, môn đồ lượm những miếng thừa của năm cái bánh mạch nha, sau khi người ta đã ăn rồi, chứa đầy mười hai giỏ. ¹⁴ Những người đó thấy phép lạ Đức Chúa Giêsu đã làm, thì nói rằng: Người này thật là Đáng tiên tri phải đến thế gian. ¹⁵ Bấy giờ Đức Chúa Giêsu biết chúng có ý đến ép Ngài để tôn làm vua, bèn lui ở một mình trên núi. (Giăng 6:10-15).

Khi họ bắt đầu ăn, tôi sẽ nghĩ rằng mức độ tiếng ồn bắt đầu tăng lên khi mỗi người được cho bánh mì và cá vượt quá số lượng năm ổ bánh và hai con cá cho mỗi nhóm năm mươi. Tôi tự hỏi nếu mỗi nhóm được nói trước rằng tất cả những gì họ có trong thực đơn là bữa trưa được đóng gói của một cậu con trai. Mỗi người trong số họ ngồi cùng gia đình và bạn bè đều biết rằng người thân của họ sẽ không nói dối họ về lượng họ đã ăn. Được kết hợp thành các nhóm gia đình và bạn bè không có chỗ cho những người nghi ngờ sẽ nói rằng không ai ăn. Có một số người, nghi ngờ về phép lạ này, những người sẽ cho chúng ta tin rằng rất nhiều người giữ bữa trưa của họ từ Anh-rê, và khi đến lúc, tất cả họ đã ăn bữa trưa đã được đóng gói của họ. Thật là ngớ ngẩn! Phép lạ đã được chứng thực bởi mỗi người viết Tin Mừng với quá nhiều bằng chứng về thời gian và địa điểm để nó có thể được xác minh. Ngoài ra còn có mười hai giỏ còn sót lại được đưa lên sau đó. Không có văn bản của người Do Thái nào từng nói rằng sự kiện này đã không diễn ra.

Họ càng được cho, họ càng ăn nhiều. Tôi có thể thấy mỗi môn đệ trở về với Chúa nhiều hơn vì mỗi nhóm ăn nhiều hơn mỗi môn đệ có thể mang theo. Điều đáng ngạc nhiên với họ là rất ít thức ăn hiện đang lấp đầy từng người trong số họ. Tôi chắc rằng họ đã yêu cầu sự trấn an từ các môn đệ về sự thật, “vì anh em có chắc rằng đây chỉ là bữa trưa của một cậu con trai mà chúng ta đang ăn không?” Một khi họ ăn, họ nhìn nhau kinh ngạc trước sự bất khả thi của tất cả. Với Chúa tất cả mọi thứ đều có thể!

Câu hỏi 4) Nếu anh em có thể nhìn thấy cảnh đó, hãy mô tả những gì anh em tưởng tượng đã diễn ra. Các môn đệ có thể nhìn thấy cá và bánh mì được tạo ra trước mắt họ không? Làm thế nào để ạn em mô tả những gì đã diễn ra?

Nhà tiên tri đã đến

Thật tuyệt vời làm sao khi trở thành một trong những môn đệ được Chúa sai đi cùng với một chiếc giỏ để thu thập thức ăn thừa! Khi mỗi nhóm năm mươi hoặc một trăm ném những miếng cá và bánh mì còn sót lại của họ vào giỏ, mỗi người sẽ nhìn vào giỏ và thấy nhiều cá và bánh mì hơn khi họ bắt đầu! Người ta sẽ nghĩ rằng tất cả cá sẽ được ăn vì nó là một lượng nhỏ hơn và ngon hơn, nhưng có quá nhiều cá cũng như bánh mì để đi xung quanh đám đông. Giăng chỉ đề cập đến những mẩu bánh mì trong giỏ (câu 13), nhưng Mác nói thêm rằng có những miếng cá và bánh mì còn sót lại (Mác 6:43).

Làm thế nào tôn vinh Chúa khi mỗi gia đình và nhóm xã hội thú nhận với tất cả những gì họ đã ăn, với rất nhiều còn lại. Người ta tự hỏi tại sao Chúa Kitô không chỉ cho phép người dân mang đồ còn lại về nhà. Thật đẹp cho mỗi môn đệ cho mỗi người có một giỏ thức ăn và biết nó đến từ đâu. Nó chắc chắn là rất xây dựng đức tin. Tất cả mọi người đã nhìn thấy tất cả các miếng còn lại trong mười hai giỏ trước khi họ rời khỏi nhà, và họ nhận ra sự cấp dưỡng của Chúa để chuẩn bị một cái bàn ở nơi hoang vu giống như Chúa đã làm với Mô-se (Xuất. 16:12).

Khi mọi người bắt đầu nhận ra bản chất kỳ diệu của việc cho năm ngàn người ăn, họ bắt đầu nói: " **Người này thật là Đáng tiên tri phải đến thế gian.**" (câu 14). Mô-se, hàng trăm năm trước đã nói với họ rằng Chúa sẽ gửi cho họ một tiên tri như Mô-se và họ nên lắng nghe rất cẩn thận:

Thiên Chúa của anh (em), sẽ cho xuất hiện một ngôn sứ như tôi để giúp anh (em); anh (em) hãy nghe vị ấy. (Đệ Nhị Luật 18:15).

Ở đây trước họ là Người về mà Mô-se đã nói với họ. Ngài là Vị Tiên Tri Người sẽ đến thế gian, và giống như Mô-se, Ngài đã cho họ ăn một cách kỳ diệu. Mô-se đã cung cấp cho họ bánh thiên đàng từ Thiên Chúa, lương thực. Ông cũng đã nhân thật một cách kỳ diệu cho chúng bằng cách cho chúng ăn bằng chim cút mang khắp trại của chúng (Số 11: 31-34). Khi họ bắt đầu nhận ra rằng đây là Đấng được Mô-se nói, họ muốn lấy Ngài và làm Ngài làm vua. Đó không phải là thời điểm để Ngài lên ngôi vua. Thiên Chúa đã lên kế hoạch để trao vương miện cho Ngài với gai. Ngài đã tự mình rút lui để cầu nguyện thầm lặng với Chúa Cha và để các môn đệ trở về Capernaum bằng thuyền.

Anh em đang phải đối mặt với tình huống bất khả thi nào mà anh em cần cầu nguyện ngay bây giờ? Chia sẻ nhu cầu cầu nguyện của anh em và cầu nguyện liên quan đến những điều anh em đang phải đối mặt ngoài giới hạn nguồn lực của mình.

Thưa cha, xin hãy đến ngay bây giờ và chạm vào từng sự mong muốn mà Cha thấy. Nâng đỡ từng trái tim để nhìn lên Chúa Kitô vượt ra ngoài mọi nguồn lực mà họ có thể tập hợp được. Gặp gỡ người của Cha ngay tại nơi họ đang ở. Amen.

Keith Thomas

Email: keiththomas@groupbiblestudy.com

Website: www.groupbiblestudy.com